

for de ham overordnede Myndigheder har givet det Udseende af, at Byrådet ikke havde anbefalet Andragendet, ses det dog af samme Skrivelse (af ³¹/₇ 1882), hvorledes Stemmerne var faldne. Og selv om man i Ministeriet skulde have overset dette Sidste, blev dets Opmærksomhed dog udtryffeligt henledet derpaa ved en Skrivelse af ²⁹/₈ umiddelbart fra Andrageren til Indenrigsministeren, hvori der klages over den Maade, hvorpaa de almindelige Regler for en Afstemnings Opgjørelse formentlig være blevne tilsidefatte af Borgmesteren ved denne Leilighed. Søvrigt har jo Indenrigsministeren i Skrivelse af ⁸/₁ 1883 til Udvalget (aftrykt i Betænkningen af ¹⁹/₁, Tillæg B, Sp. 814) erklæret, at de Datoer, under hvilke slige Ansøgninger eller derved foranledigede yderligere Oplysninger og Erklæringer modtages af Ministeriet, ere „Momenter af saa ringe Interesse, at Ministeriet ikke pleier at fæste sin Opmærksomhed derpaa“. Ligeoverfor Landsthingsudvalgets Flertals Antagelse, at Andragendet, „om det end var indsendt i rette Tid, dog endnu ikke ved den i Cirkulæret af ²³/₈ 1879 satte yderste Tidsfrist var ledsaget af tilfredsstillende Oplysninger“, maa det derfor bestemt fastholdes, at Andragendet inden 1ste September fyldestgjorde alle de i Cirkulæret krævede Betingelser med Hensyn til Oplysninger, og det maa dog i Sandhed kaldes ubilligt at lade Andrageren undgaae for, at man i Ministeriet — muligvis vildledet ved Borgmesterens Fremstilling af Sagen — sandsynligvis ikke strax har været tilstrækkelig opmærksom paa, at den kommunale Bestyrelses Anbefaling virkelig forelaa i rette Tid.

3) Endvidere fraraades det i Folkethinget indsatte Vædringsforslags Vedtagelse af den Grund, at dets Indhold ellers kun vilde blive underkastet en eneste Behandling i Landstthinget, og om end noget Lignende enkelte Gange tidligere havde fundet Sted, burde Saadant dog kun ske, naar der mellem samtlige Lovgivningsmagtens Faktorer var Enighed med Hensyn til den paagjældende Andrager, da man ellers ikke burde se bort fra

Grundlovens § 52 („Intet Lovforslag kan endelig vedtages, forinden det 3 Gange har været behandlet af Thinget“), hvilken Bestemmelse „muligen burde komme til Anvendelse for hver enkelt Ansøgers Bedkommende“, idet Indfødsretslovsforslaget anses for at indeholde „ligesaa mange enkelte Lovforslag, som der paa det fremsatte Forslag er opført Personer“.

Uagtet Landsthingsudvalgets Flertal udtryffeligt udtaler, at det ene eller det andet af Rigsdagens Thing enkelte Gange „har set bort fra denne Bestemmelse“ (Grundlovens § 52), kan man dog ikke tro, at det forsætlig har villet sigte baade sit eget Thing og Folkethinget for Grundlovsbrud, som kunde undskyldes med, at der var Enighed imellem alle Lovgivningens Faktorer. Da et enkelt Medlem i Folkethinget den ²⁵/₁ 1883 (Sp. 1802—1803) havde udtalt en lignende Ansæelse, ansaa Folkethingets Formand det for sin Pligt, at gjøre Indsigelse derimod. Han udtalte blandt Andet: „Naar Grundloven byder, at Indfødsrets Meddelelse skal ske ved Lov, ser jeg væsentlig ikke Andet deri, end at der sættes en Grændse mellem Lovgivningsmyndigheden og anden Myndighed, navnlig at der afgrændses ligeoverfor den kongelige Anordningsmyndighed. Ligesaa lidt som jeg vilde se Noget til Hinder for, at der paa et Lovforslag, som i Medhold af Grundloven tog Bestemmelse om Expropriation overfor nogle Personer og angaaende nogle Eiendomme, under Behandlingen optoges Bestemmelse om Expropriation overfor en anden Person og angaaende en anden Eiendom, ligesaa lidt ser jeg, at der begrebsmæssig eller paa Grund af Grundlovens Bestemmelser er Noget til Hinder for at optage paa et Lovforslag om Indfødsrets Meddelelse til nogle Personer en Bestemmelse om, at Indfødsret ogsaa meddeles en anden Person. Jeg ser, kort sagt, i Grundloven kun en Fordring paa en Lov, men ikke en Fordring paa en individuel Lov, en Lov for hver enkelt Person; en saadan Fordring forekommer mig vilkaarlig“ (Sp.